

14. Một vì Thiên Chúa chờ đợi

Nhưng tội lỗi đã làm bắt đầu, và hơn hết, là biểu lộ hoàn toàn một màu nhiệm khác. Khi con người phản bội sự chờ đợi Thiên Chúa, sự tin cậy của Ngài đối với họ, thì Thiên Chúa lại lên đường tìm kiếm và chờ đợi con người, nghĩa là biểu lộ lòng nhân hậu và mặc khải cho chúng ta thấy tình yêu của Ngài là sự thương xót.

Trong dụ ngôn người con hoang đàng của thánh Luca 15,11-32, người cha đã làm gì? Ông chờ đợi! Ngay khi người con rời đi hướng đến sự tiêu vong, thì người cha liền đặt mình vào tâm thế chờ đợi, hy vọng con mình mau trở về: "Con tôi đã chết nay đã sống, đã mất nay lại tìm thấy!" (Lc 15,24). Nơi hình ảnh người cha đợi chờ con mình này, Chúa Giêsu mặc khải cho chúng ta một màu nhiệm phi thường: Ngài cho chúng ta thấy, tình yêu Thiên Chúa được tỏ lộ ra như lòng thương xót, như thể Thiên Chúa rời vĩnh cửu để trở nên Đấng chờ đợi, tìm kiếm và nhẫn nại trong thời gian. Thiên Chúa là Đấng Hằng Cửu đáng chờ đợi, vì chúng ta, Ngài đã trở nên Đấng Hằng Cửu đợi chờ. Đây là màu nhiệm của Chúa Giêsu Kitô. Đấng Hằng Cửu đã đi vào trong thời gian, đến nỗi mang vào mình tất cả hậu quả của tội lỗi con người là: sự cực nhọc, sự đau đớn và sự chết. Đây là điều phục hồi lại cho thời gian của con người, thời gian nhân loại, về ý nghĩa, vẻ đẹp, sự mãnh liệt, sự đầy tràn của đợi chờ, đợi chờ Chàng Rể đến, mang theo vẻ đẹp dâng trào của hy vọng. Đấng Hằng Cửu đến trong thời gian như Chàng Rể, nghĩa là Đấng mà chúng ta được mời gọi kết hiệp với Ngài một cách thân mật, để sống trong niềm vui và sự phong nhiêu cho cuộc đời mình. Khi hai người yêu nhau, thì sự chờ đợi và thông hiệp giữa họ trở thành một thực tại lớn hơn những đặc tính của đời sống trần thế, là sự khó nhọc, sự đau đớn và sự chết.

Chúa Giêsu, Con Thiên Chúa đã làm gì trong suốt 30 năm sống ở Nazareth? Ngài cũng đã chờ đợi, đã sống thời gian mong chờ, không vội vàng, nhưng vâng phục. "Này bà, việc đó can gì đến tôi? Giờ tôi chưa tới!", Chúa Giêsu đã nói với mẹ Ngài như thế tại tiệc cưới Cana (Ga 2,4). Những lời này dường như không phải là lời vượt khỏi miệng trong phút chốc của sự bực bội, ngược lại, Chúa Kitô bày tỏ cho thấy ý nghĩa của tất cả thời gian Ngài nhẫn nại ẩn mình ở Nazareth: trong 30 năm, Ngài chờ đợi giờ của mình, giờ của sứ mạng Ngài, giờ của ý muốn Chúa Cha, giờ mang lại ý nghĩa cho thời gian, sự cực nhọc, sự đau đớn, sự chết, trong thời gian nhân loại.

Khi chúng ta vội vàng, khi chúng ta muốn có mọi thứ ngay lập tức, thì vấn đề là chúng ta không chờ đợi Thiên Chúa, Đấng ban cho chúng ta sống, hoạt động, gặp gỡ; chúng ta không chờ đợi gì khác là cái đã có đó, kết quả đã có, sự vui thích, sự thoả mãn lập tức. Chúng ta không chờ đợi vô tận, vĩnh cửu, nên không đợi chờ Thiên Chúa. Chúng ta bóp nghẹt thời gian, vì không hít thở sự mong chờ, cậy trông ở Thiên Chúa.

Thánh Antôn tổ phụ các đan sĩ, trước khi lìa thế đã nói với các môn đệ của mình: "Anh hãy luôn hít thở Chúa Kitô" (Atanasio, *Đời sống thánh Antôn*, 91,3). Đây là một tình yêu bao la mà ngài dành để yêu thương con cái thiêng liêng, trao lại cho họ gia sản, không phải của cải, sự giàu có, quyền bính, nhưng là ý thức về điều cần, sự khó nghèo thiết yếu, sự bất lực tận căn: để chỉ còn Chúa Kitô như là không khí chúng ta cần để sống! "Anh em hãy luôn hít thở Chúa Kitô!" nghĩa là nơi nhu cầu trước mắt mà tất cả chúng ta cần, ví như nhu cầu về khí ôxy, được ban cho chúng ta, để bày tỏ

và nhập thể sự mong đợi gặp gỡ với Đấng Hằng Cửu, Đấng muốn thông hiệp với chúng ta. Như thế thánh Antôn nói với các môn sinh của mình rằng, ngay cả khi chúng ta cần không khí, thì Chúa Kitô là Đấng chúng ta cần hơn, có nghĩa là mọi nhu cầu nhân loại là một biểu tượng chân thật, cụ thể về nhu cầu gặp gỡ với Thiên Chúa, về đời sống chúng ta đợi chờ Chúa Giêsu Kitô là Chàng Rể của đời mình.

Như thế Chúa Giêsu đang nói: khi các con thiếu không khí, khi các con đói khát, thiếu sức khỏe, khi các con thiếu sự đồng hành và tình thương của tha nhân, khi các con thiếu sự quý mến, thì các con biết rằng Ta là Chúa Kitô mà các con cần và sẽ mãi cần, Ta thực sự đang thiếu vắng nơi tâm hồn con người. Điều này không có ý nói là chúng ta không cần hít thở, không cần ăn uống, không cần giữ gìn sức khỏe, sự quý mến và tình bạn. Khi Chúa Giêsu làm người, Ngài yêu quý và cảm nếm tất cả điều này. Nhưng Ngài luôn sống điều đó như là cầu nối tương quan với Chúa Cha, như cơ hội cụ thể để nghĩ, yêu mến, cầu xin mọi sự, và để ngợi khen Chúa Cha về tất cả.

Chờ đợi Thiên Chúa không làm giảm hương vị cuộc sống. Ngược lại, nó làm cho đời sống trở nên đậm đà hơn. Khi chỉ chờ đợi điều tức thời chúng ta có thể nắm bắt, mà không đặt tâm hồn vào trong sự khao khát vĩnh cửu, thì lập tức mình có kinh nghiệm về sự thất vọng, hoa trái mà chúng ta cầm trong tay khiến chúng ta chán ngán, bị hư thối, trở nên trống rỗng và buồn chán hơn. Ngược lại, chúng ta được ban cho cơ hội để trải nghiệm cách ngỡ ngàng, rằng chúng ta càng khát khao chờ đợi Thiên Chúa trong mỗi giây phút cuộc đời, thì chúng ta càng có thể nếm cảm được sự sống trong từng khoảng khắc, trong từng chi tiết, như Chúa Giêsu say mê trước vẻ đẹp hoa đồng nội, trước cảnh các em bé chơi trên đường, nơi từng công việc của con người.

Sự đợi chờ Thiên Chúa đổ đầy thời gian, từng khoảnh khắc, giống như khi cơn gió làm căng cánh buồm để con thuyền có thể di chuyển, và lái đi theo mọi hướng cách linh hoạt, và vượt qua sóng to biển lớn. Nếu cơn gió có thể làm căng cánh buồm, là vì nó đã thổi lên từ một nơi xa hơn vị trí con thuyền và hướng về không gian vô tận. Hay như nước trong các dòng suối làm quay cần trục cối xay gió: nó làm được điều đó, vì nước chảy hướng về đại dương. Nước trong ao tù thì không có năng lượng để quay cần trục của cối xay gió. Ngược lại, nước chảy hướng ra đại dương thì làm được điều đó. Năng lượng nó có là nhờ nơi đến nó hướng tới, đó là đại dương bao la.

Trong đời sống cũng vậy: chúng ta càng khao khát hướng về Thiên Chúa, chờ đợi và hy vọng nơi Ngài, thì nơi mỗi chuyển động nhỏ nhất, nơi mỗi bước chân đều làm nên hiện sinh của con người, để tìm lại được sự sinh động từ nguồn năng lượng, từ sức sống, nếu không sẽ là điều bất khả thi. Nó làm ngạc nhiên mình, vì đó là phép lạ, là công trình của Thiên Chúa, ngang qua cuộc sống nhỏ bé thường nhật của chúng ta. Như thế, chúng ta hiểu rằng phép lạ vĩ đại của Thiên Chúa là sự tự do của chúng ta, nó được tạo dựng để đợi chờ và khao khát Thiên Chúa, Đấng chờ đợi và khao khát nó trước trong vĩnh cửu.